peaks midagi õnnetust juhtuma. — Pole mul wiga sugugi, ütles Keiser, muud kui kange sööma isu. Laske rohket söömaaega walmistada kõikile neile tubli laewameestele.

Kaua elagu Keiser, kaua elagu Peeter, see suur Keiser, kaua elagu ülem walitseja! hüüdis kõik rahwahulk hoobil; aga see waene lesk, ehmatust täis, palus andeks, et ta polnud Keisrit äratunnud. Ei mitte, armas mutrike, ütles Keiser, kuida oleksid sa walitsejat mustas madrusi riides wõinud äratunda! Sinu poea riidet jäägu mulle selle päewa õnnistud töö mälestuseks; ning oma rahakukru tema kätte pannes: siin on nende hind! Kui Tehwan unest ärkab, ütle temale, et Peeter Aleksejewits ikka temale sõbraks saab olema.

Keiser läks seält Lahta külasse; aga et ta kaua aega märjad riided oli selga jätnud, jäi ta senna haigeks ja suri peagi Peeterburis ära, ühte wana wigase, mis teda ammugi oli waewanud ja mis see külma wee läbi surmajaks tõbeks läks.

Kelle meelest ühe ainsa inimese elu nõnda palju maksab, et, oma elu senna kõrwa pannes, seda püüab peästa, see on tõeste wäärt, et tuhandete tuhande üle walitseb.

Mõistatus.

Ma olin waene loomuke
Ja ronisin mo teed
Nii kangel, kui mo kirstusse:
Seal kandsin surma wööd.

Ja ometegi priskeste
Weel alles olen ma,
Ning lendan õiest õiese
Nüüd lahke rõõmuga.

* * * (Eiblikas.)

Õpetus: Kes nõnda tõstab ussikest,
Mis aga maoke,
Wist wõtab tõsta inimest
Siit oma taewasse.

Rõõmu kiitus.

Rõõm on ülewelt meil antud
Ja ei tõuse pattu seest:
Wagal' on ta seltsiks jäänud,
Kaub õelate eest.
Wallatus ja jooma elu,

Eesti-maa rahwa Kalender 1890 , lk. 31